

1. számú példány

25

T. Alkotmánybíróság!

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróságon útján

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 7.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐÍRATON:.....	
Postán/Cyberkölcsönözés/Személyesen/E-mailen/Faxon/élelrat/Kézbesítéssel	
Érkezett:	2016 -08- 22
PÉLDÁNY: 3	IV: =
MELLÉKLET: 71-9	KÖZTÜK: =
FŐLAJSTROMSZÁM: 30221/14	UTÓÍRATON:.....

17.k

Alku

alkotmányjogi panasza

Abtv. 27. § szerint

BAKONY-FÉMKER Kft.

[REDACTED]
indítványozónak,

Képviseli:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	14/1533-0/2016
Érkezett:	2016 SZEPT 09.
Példány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 8+3x9 db	

981

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság
Kfv.III.35.701/2015/5. sz. ítéletének
megsemmisítése iránt.

Elsőfokú bíróság és ügyszám: Fővárosi
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
17.K.30.221/2014/21. sz. ítélete

Sc: 08.10.16

Magyarország Alkotmánybírósága

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

1535 Budapest, Pf. 773.

Tárgy: alkotmányjogi panasz***Tisztelt Alkotmánybíróság!***

Az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján, érintettként, jogi képviselőm útján, törvényes határidőben

alkotmányjogi panaszt

terjesztünk elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítéletének Alaptörvény-ellenességét megállapítani és a döntést megsemmisíteni szíveskedjék, mivel az sérti az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésében foglaltakat.

Panaszunk megfelel az Abtv. 27. §-ban írtaknak, mert a sérelmezett döntés

- a) Alaptörvényben biztosított jogainkat sérti,
- b) a jogorvoslati lehetőségeinket már kimerítettük, s
- c) a Kúria ítéletének átvételére 2016.06.27-én került sor, 60 napon belül az indítvány előterjesztésre került.

INDOKOLÁS

Alkotmányjogi panaszunkat a Kúriai döntés Alaptörvény-ellenességének az indokolásával kezdjük. Az indokolás befejezéseként ismertetjük a döntést megelőző közigazgatási és bírósági eljárás rövid összefoglalóját.

Magyarország Alaptörvénye a XXIV. cikk (1) bekezdésében kimondja: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok a törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

A Kúria ítélete, amelyre jelen indítvány vonatkozik, és amely hatályon kívül helyezte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.30.221/2014/21. számú ítéletét, nem a törvényben meghatározottak szerint indokolta meg a döntését, hanem Alaptörvény-ellenesen.

A Kúria ítélete a 7. oldalának az első bekezdésében, „A Kúria döntése és jogi indokai” című részben, a következőket írja: „Ezt követően (a bíróság) már a felperes (aki most az indítványozó) kereseti hivatkozásait vette számba anélkül, hogy a bizonyítási teher alakulásáról és a **Pp. 339/A. § (2)** bekezdésének alkalmazásáról döntött volna.”

A Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozás megjelenik a Kúria ítéletének már az 5. oldalán, a 2. bekezdés utolsó két mondatában, „A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem” címet viselő részben is: „Azzal, hogy a bíróság a bizonyítatlanság következményeit alperesre (vagyis az adóhatóságra) telepítette, tévesen alkalmazta a Pp. 3. § (3), 164. § (1) és **339/A. § (2)** bekezdésének rendelkezéseit. A **Pp. 339/A. § (2)** bekezdése kizárja, hogy az alperes tartozott volna a felperesi állításokat megdönteni és azt bizonyítani, hogy a határozata a keresetben jelölt körben nem sértett jogszabályt.”

A Kúria ítéletébe nem véletlenül kerülhettek bele a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozások, hiszen alperes a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmében többször is hivatkozik a polgári perrendtartásról szóló törvénynek erre a bekezdésére. Így például a kérelem 2. oldalán, a 6. bekezdés utolsó mondatában: „Keresetének jogalapját felperes a **Pp. 339/A. § (2)** bekezdésében és a 339/B. §-ában foglaltakban jelölte meg.” Majd a kérelem 5. oldalának közepén: „A Pp. felhívott szabályozása kizárja, hogy alperes tartozott volna (a törvény 339/A. § (2) bekezdésében foglalt feltételek hiányában) a felperesi állításokat megdönteni, és bizonyítani, hogy a keresetben jelölt körben határozata nem sértett jogszabályt. Azzal, hogy a perbíróság a bizonyítatlanság következményét alperesre telepítette, tévesen alkalmazta a Pp. többször felhívott 3. § (3), 164. § (1), **339/A. § (2)** bekezdésének a rendelkezéseit.” Továbbá a rögtön következő mondatban is: „Alperes megítélése szerint a fentiekből következik..., hogy a.) a perbíróságnak elsődlegesen a **Pp. 339/A. § (2)** bekezdésében foglaltakról...”

Ezek tehát a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelemből és a Kúria ítéletéből vett idézetek, amelyek ügyünk szempontjából különös jelentőséggel bírnak. Mert közös bennük az, hogy mindegyik tartalmazza a **Pp. 339/A. § (2)** bekezdésére történő hivatkozást.

Az Alaptörvény kimondja, hogy a hatóságok a törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Ha egy döntés jogszabályon alapul és erre hivatkozik, akkor ez a - hivatkozott - jogszabály semmilyen körülmények között nem lehet *nem létező*. Kizárt, hogy a hatóság a döntésének indokát nem létező jogszabályra alapozza. Olyan törvény nincs, amely ezt lehetővé teszi.

Ha pedig az Alaptörvény kimondja, hogy a hatóságok a törvényben meghatározottak szerint kötelesek a döntéseiket indokolni, akkor a nem létező jogszabályra hivatkozó döntés sérti az Alaptörvényben foglaltakat. A nem létező jogszabállyal indokolt döntés ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal.

Mi a helyzet a Kúria ítéletével? Probléma-e, hogy a Kúria döntése pilléreként kezeli a polgári perrendtartásról szóló törvény 339/A. § (2) bekezdésében foglaltakat?

Igen, probléma. *A Pp. 339/A. §-nak nincs (2) bekezdése, az ugyanis nem létezik.*

Az iratokból kiderül, hogy a nem létező jogszabályra történő hivatkozás első alkalommal alperes felülvizsgálati kérelmében jelenik meg. Elgondolkodtató, hogy a NAV Központi Igazgatóságáról, a NAV elnöke nevében, olyan ügyirat kerül Magyarország legfőbb rendes bírói fórumához, a Kúriához, amelyben sorozatosan előfordulnak nem létező jogszabályra történő hivatkozások. Ugyancsak elgondolkodtató, hogy a háromtagú bírói tanács egyik tagjának sem tűnt fel a hibásorozat, az ellenkérelmünkben szereplő felhívásunk dacára⁽¹⁾.

Kérdés, hogy van-e a Pp-nek olyan törvényi szakasza, amely megoldja a rejtélyt, és kiderül, hogy mire gondolt a kérelem benyújtója és a Kúria tanácsa? Csak figyelmetlenség okozhatta a hiba-sorozatot? Elírás történt? Pusztán gondatlanságról van szó? Lehet, hogy szándékos volt a hibázás? Továbbá: részrehajlás nélkül született a döntés?

Annyi bizonyos, hogy az alperes és a Kúria tanácsa a „kinek kell bizonyítania a közigazgatási perben?” kérdés tisztázása miatt hivatkozik a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére. Az alperes és a Kúria szerint is az ebben foglaltak igazolják, hogy a közigazgatási perben nem az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség, és ezért döntött rosszul a közigazgatási bíróság.

Természetesen a Pp. 339/A. § (2) bekezdéséből nem következik semmi, lévén nem létező.

A Kúria ítéletének [18] és [30] pontjaiban ezen nem létező szabályra hivatkozás összesen háromszor fordul elő, mindenütt tévesen.

De vajon létezik-e a polgári perrendtartásról szóló törvénynek olyan szakasza, amely a bírói eljárásban megszünteti az adóhatóságnak azt a bizonyítási kötelmét, amelyet az adózás rendjéről szóló törvény - az adóellenőrzés során, vagyis a közigazgatási eljárásban -, az adóhatóságra előírt? Ha az adóalany a bírósághoz fordul, mert az adóhatóság a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási határozatának állításai bizonyítékokkal nincsenek alátámasztva, akkor a bíróságon alperes - bizonyítatlan - megállapításai automatikusan bizonyítottak lesznek? A bíróságon már csak a felperesnek van bizonyítási kötelezettsége? Mégpedig az, hogy bizonyítsa be alperes bizonyítatlan állításainak az ellenkezőjét?

Alperes felülvizsgálati kérelme ugyanis a fenti logika mentén született.

A Kúria ítélete pedig, alperes álláspontját elfogadva, ugyanezen okfejtéssel, hatályon kívül helyezte a bíróság jogerős ítéletét.

Alperes azzal fordult a Kúriához, hogy a közigazgatási eljárást követő perben neki már nincs bizonyítási kötelezettsége, függetlenül attól, hogy közigazgatási határozata bizonyítatlan állításokra épült. „A Pp. 339/A. § (2) bekezdése kizárja, hogy (a bíróságon) az alperes tartozott volna a felperesi állításokat megdönteni és azt bizonyítani, hogy a határozata a keresetben jelölt körben nem sértett jogszabályt”, szögezi le a kérelmében alperes.

A Kúria átvette alperes érvelését: „A Pp. 339/A. § (2) bekezdése kizárja, hogy az alperes tartozott volna a felperesi állításokat megdönteni és azt bizonyítani, hogy a határozata a keresetben jelölt körben nem sértett jogszabályt”, szerepel a Kúria ítéletében.

Ugyanúgy, a nem létező törvényhelyre hivatkozva, mint alperesnél.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Jelen indítványunkban a Kúria döntésének a módszerét, indokolását kifogásoljuk, mert az sérti az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésében foglaltakat.

Ennek igazolására viszont óhatatlanul érintenünk kell az ügy érdemi részét is.

A nem létező törvényi bekezdésre történő hivatkozás ugyanis, szerintünk, nem pusztán a véletlen műve. Alperesnek célszerűbb volt nem létező törvényhellyel alátámasztania kérelmét – miszerint a Kúria helyezze hatályon kívül a bíróság ítéletét -, mintsem a valóban ide tartozó törvényi szakasszal. Utóbbival ugyanis öngólt lőtt volna. Az ide tartozó helyes törvényi hivatkozás, mint látható lesz, alap nélkül teszi alperes kérelmét. Alperes, a célja érdekében,

kérelmében a saját bizonyítási kötelezettségét felperesre igyekezett testálni. E célból kapóra jött neki a nem létező törvényhelyre történő hivatkozás.

Az persze különös, hogy a Kúria tanácsának nem tűnt fel alperes hibája. A Kúria ítélete nem javítja ki alperes téves hivatkozását, és semmi jel nem mutat arra, hogy azt észrevette vagy vizsgálta volna. Bár tény az is, hogy ha a Kúria felfedi a hibát, akkor valószínűleg nem tudta volna igazolni alperes kérelmének a „jogszerűségét”. Mindenesetre a háromtagú bírói tanács kritika nélkül átvette alperes hivatkozását és bemásolta ítéletébe a nem létező törvényhelyre történő utalást. Sőt, annak ellenére járt el így, hogy felperes, a Kúriához benyújtott ellenkérelmében, felhívta a hibás hivatkozásokra a Kúria tanácsának a figyelmét, és megjelölte a helyes törvényi bekezdést is. Ezért nem lehet szó elírásról sem.

Honnan tudta felperes, hogy melyik a megfelelő törvényi szakasz a Pp. 339/A. § (2) bekezdése helyett?

Az alperes által elsőként elkövetett rossz hivatkozásból.

A felülvizsgálati kérelem 2. oldalán szerepel ugyanis: „Keresetének jogalapját felperes a Pp. 339/A. § (2) bekezdésében ... foglaltakban jelölte meg.”

Ez nem így van. Felperes a keresetének jogalapját a Pp. 336/A. § (2) bekezdésében foglaltakban jelölte meg⁽²⁾.

A Pp. 336/A. § (2) bekezdésének tartalma pedig éppen az ellenkezőjét mondja annak, mint amit az alperes a kérelmében, a Kúria pedig az ítéletében állít. A bekezdés szerint, ha a felperes vitatja, hogy alperes a közigazgatási eljárás során eleget tett a tényállás megállapítási kötelezettségének, akkor alperes köteles a határozata alapjául szolgáló tényállás valóságának a bizonyítására. Alperes bizonyítási kötelezettsége nem szűnik meg attól, hogy az ügy a bíróság elé került. Határozatának bizonyítatlan állításai nem válnak bizonyítottá azáltal, hogy az ügy a bíróság előtt folytatódik.

Mit mond ki a Pp. 336/A. § (2) bekezdése?

„ Ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja. ”

A törvény szabálya alperest kötelezi bizonyításra.

Az alperes és a Kúria bírói tanácsának állítása ellentétes a törvényben foglaltakkal.

Ezért mondjuk, hogy a nem létező törvényi szakaszra történő hivatkozás nem pusztán a véletlen műve. Alperesnek nem állt érdekében a létező és ide tartozó törvényi szakaszra hivatkoznia, mert az ellentmond a kérésének. Célszerűbb volt kikerülnie a csapdát.

Jelen indítványunk persze nem arra épül, hogy mivel próbálkozott az alperes a felülvizsgálati kérelmében. A Pp. 272. § (3) bekezdésében foglaltak⁽³⁾ alapján alperes még azt is gondolhatta, hogy a téves hivatkozása nem vonja maga után kérelmének az elutasítását. Azért fordultunk az Alkotmánybírósághoz, mert a Kúria az ítélezésében kritika nélkül magáévá tette alperes próbálkozását. Az ítélezési pálya kizárólag alperes felé lejtett. A Kúria még alperes hibáit is

átvette az ítélezése során, alperes álláspontjának alátámasztása érdekében. Az Alkotmánybíróság a végső fórum, ahová fordulni lehet, egyébként a döntés Alaptörvény-ellenes maradna. Magyarországon ezt követően nincs hová fordulni, legfeljebb a nyilvánosságához.

A Kúria, az ügy érdemi részét illetően, helytelenül következtetett, és ezért helytelenül döntött, de ez önmagában nem elég az alkotmányjogi panaszhoz. A Kúria által alkalmazott eljárás Alaptörvény-ellenessége viszont érdemben befolyásolta a döntést. Tény, hogy az Alaptörvénybe ütköző megoldások voltak szükségesek ahhoz, hogy az ítélet az alperes kérésének helyt adhasson.

Az a körülmény, hogy a Kúria, a döntésének az indokolásában, sorozatosan nem létező törvényi szakaszra hivatkozik, ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal. A Kúria tanácsa fenntartás nélkül ráállt alperesnek az üggyel kapcsolatos álláspontjára, fenntartás nélkül magáévá tette alperes felülvizsgálati kérelmének az érvelését, beleértve az alperes által elkövetett hibákat is. Miközben a felperes ellenkérelmével egyáltalán nem foglalkozott. Hiszen, ha foglalkozott volna, szembesül az alperes által elkövetett hibákkal. De azt látjuk, hogy nem szembesült. Ezért a Kúria esetében semmiképpen sem lehet szó arról, hogy a döntése indokolásában elírás történt volna.

Ez a tény pedig már megalapozza a *részrehajlással* történő ítélezés esetét, amelyet az Alaptörvény tilt.

A Kúria bírói tanácsa annak ellenére lemásolta ítéletében az alperes hibáit, hogy felperes felhívta a figyelmét: kérelmében az alperes nem létező törvényhellyel operál. Felperes a beadványában megjelölte azt is, hogy a Pp. melyik bekezdéséről lehetne szó valójában. Megjelöltük a Pp. 336/A. § (2) bekezdését⁽⁴⁾.

A Kúria bírói tanácsa azonban felperes felvetésére még csak nem is reagált. Mintha az ellenkérelem soha nem is létezett volna. Lehetséges, hogy a bírói tanács tagjai nem olvasták felperes ellenkérelmét?

Annyi bizonyos, hogy a Kúria az ítéletében éppen csak megemlíti, hogy felperes ellenkérelmet nyújtott be részére. Egyébként úgy kezeli, mint nem létezőt. Pedig abban kulcsfontosságú információ is olvasható: alperes nem létező törvényhelyre hivatkozik.

Ha a Kúria tanácsa ezzel az információval azért nem foglalkozik, mert az ellenkérelmet a bírói tanács egyik tagja sem olvasta, az *sérti a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát*. Fölöttébb sértő, ha az illetékesek úgy hoznak döntést, hogy az érintett beadványát el sem olvassák.

Ha viszont olvasták az ellenkérelmet, és mégis olyan döntés hoztak, amely lemásolja alperes – immár feltárt - hibáját, akkor az *ügy intézése oly mértékben részrehajló* volt, hogy az (is) *sérti a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való jogát*.

Sántít az indokolási kötelezettség teljesítése is. Ha elvetették a figyelemfelhívó érvelésünket, miért nem közölték ennek valós okát...

Ami az ügy érdemi részét illeti, a közigazgatási perben eleget tettünk mindannak a kötelezettségnek, amit tőlünk a jogalkotó és a joggyakorlat elvár. Mit kellett bizonyítania

felperesnek? Pontos választ ad erre a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.366./2010./7. számú döntése: „A közigazgatási eljárást követő perben a felperes kötelezettsége keresetének, úgy annak bizonyítása, hogy jogsértő az általa felülvizsgálni kért közigazgatási határozat. Azt a kereseti állítást, hogy az adóhatóság megállapításai nem bizonyított tényeken alapulnak, hogy a bizonyítási eljárás jogszabálysértő, illetve, hogy nem megfelelőek, avagy hiányosak az alkalmazott bizonyítékok, a perben a felperesnek kell bizonyítania.”

Mi mindezeknek eleget tettünk a per során, amelyeket a bíróság mérlegelt, és a döntésével elismert.

Alperes erősen sérelmezte a bíróság döntését. Ugyanakkor ő nem tett eleget annak, amivel a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.366./2010./7. számú döntése kezdődik: „A közigazgatási eljárásban a határozatának a tényállását, megállapításait az adóhatóság köteles bizonyítani.” Alperes nem tett eleget a közigazgatási eljárásban ennek a kötelezettségének, amely egyébként az adózás rendjéről szóló törvény 97. § (4) és (6) bekezdésében⁽⁵⁾ foglaltakon alapul. Továbbá a bírósági eljárásban sem tett eleget a Pp. 336/A. § (2) bekezdésében foglaltaknak, amely szintén az ő terhére ír elő bizonyítási kötelezettséget. Helyette a kötelezettséget a felperesre igyekezett telepíteni. Akár nem létező törvényi szakaszokra történő hivatkozások árán is. A célja szentesítette eszközét.

Igyekezete annyiban igazolódott, hogy a módszerét átvette a Kúria tanácsa is, és alperes javára döntött. De - a jelen indítványunkban részletezett - Alaptörvényt sértő módon.

Az Alaptörvény biztosítja: A félnek joga van ahhoz, hogy ügyét a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon intézzék, és döntéseiket a törvényben meghatározottak szerint indokolják.

A Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete nem felel meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak. Az indítványunkban felsorolt indokok alapján igazolt, hogy a Kúria döntése részrehajlással, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével született, továbbá a döntés indokolása nem felel meg a törvényi előírásoknak. Ezért ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal. Az Alaptörvény-ellenesség érdemben befolyásolta a Kúria döntését, amely e miatt nem tartható hatályban.

Mivel a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálata nem az Alkotmánybíróság hatásköre, a mi feladatunk az volt, hogy alkotmányjogi panaszkunkban alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessünk fel, illetve világítsunk rá a döntést érdemben befolyásoló Alaptörvény-ellenességre, s annak kiküszöbölését kérjük.

Befejezésül ismertetjük a Kúria döntésének előzményeit.

Felperesnél a NAV Veszprém Megyei Adóigazgatósága 2010. évre és általános forgalmi adó adónemre vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett, amely megállapítások nélkül, jegyzőkönyvvel zárult. Ezt követte a felülellenőrzés.

A NAV Központi Hivatal Felülellenőrzési Főosztálya az első fokú határozatában megállapította, hogy felperes pénztárának a forgalma egyszer negatív egyenleget mutatott, a revízió által kiszámolt zárókészletek pedig eltérést mutatnak felperes leltárához képest; ezért – fogalmazott a határozat – az adózó iratai nem alkalmasak a valós adó és adóalap

megállapítására, így az adóhatóság becslést alkalmazhat. Ilyen esetben az adóhatóságnak bizonyítási kötelezettsége sincs. Megállapította továbbá, hogy felperes 2010-ben olyan számlákat fogadott be, összesen kettőt, amelyek általános fogalmi adó levonására nem alkalmasak, mert – szerinte - nem valósultak meg a számlákon szereplő gazdasági események.

Felperes fellebbezéssel élt az elsőfokú határozattal szemben, és bebizonyította, hogy nem fordult elő negatív pénzkészlet a vállalkozásánál. Mindössze annyi történt, hogy a számítógépes könyvelési rendszerébe, amely nem online, hanem kötegelt módon működik, korábban kerültek berögzítésre az aznapi kiadási tételek, mint a bevétel tételek; de a valóságban a bevételek a kiadásokat megelőzően keletkeztek.

Bebizonyította azt is, hogy nincs eltérés a zárókészleteknél, ellenben a revizorok számításai hibásak. A kimutatásaik hamis adatokat tartalmaznak. A réz forgalmi tételei közé krómnikkel forgalmi tételeket, az alumínium forgalmi tételei közé pedig vas forgalmi tételeket keverték, amelyek a számított zárókészletekben tíztonnás nagyságrendű hibákat okoztak. A számítások semmire sem használhatóak, nemhogy annak igazolására, hogy felperes bizonylatai alkalmatlanok a valós adó és adóalap megállapítására⁽⁶⁾.

A NAV elnöke megváltoztatta a közigazgatási határozatot. Elismerte, hogy a táblázatok eredményei torzák, bizonyításra alkalmatlanok, ezért a másodfokú határozat 7. oldalán *visszavonta a becslési módszer alkalmazhatóságát.*⁽⁷⁾ A közigazgatási határozat megállapításait tehát alperesnek bizonyítania kell. Egyebekben megismételte az elsőfokú határozatban szereplő, a felperes két számlájával kapcsolatos kifogásokat.

Ugyanakkor a két számlával kapcsolatos kifogások a másodfokú közigazgatási határozatban bizonyítékokkal ugyanúgy nincsenek alátámasztva, mint ahogyan az elsőfokú határozatban sem voltak. Amikor még az adóhatóság úgy gondolta, hogy becslést alkalmazhat.

A bizonyítatlanság miatt felperes a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordult. A bírósági eljárásban bebizonyította, hogy a közigazgatási határozat megállapításai jogszabálysértők, hiányosak, illetve nem megfelelőek az alkalmazott bizonyítékok.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 17.K.30.221/2014/21. számú ítéletében helyt adott felperes keresetének, és hatályon kívül helyezte alperes másodfokú közigazgatási határozatát.

Alperes ezt követően a Kúriához fordult jogorvoslatért, és felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a bírósági ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Felperes pedig ellenkérelmet nyújtott be a Kúriához.

Az ismertetett lépések történtek a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú döntése előtt.

Mindezeket **a Kúria ítélete másként foglalja össze.** A valós helyzetet torzítva, a felperest garantáltan rossz színben feltüntetve. Az ítélet a 2. oldalán a soha hatályba nem lépett első fokú közigazgatási határozatból idéz, de arra már nem tér ki, hogy *az eltitkolt bevételt becsléssel állapította meg – felperesre nézve hátrányos - megállapítás felperes eredményes fellebbezése miatt sohasem vált jogerőssé.* Alperes, mint alaptalant, visszavonta a becslés alkalmazásának lehetőségét, visszaállítván ezzel az Art. szerinti, normál bizonyítási kötelezettséget, miszerint a bizonyítási kötelezettség a közigazgatási eljárásban az alperest terheli. **De ez nem derül ki a Kúria ítéletéből.**

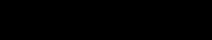
Az adóügyi eljárás tehát úgy indult, hogy az adóhatóság hamis adatokat tartalmazó táblázatokkal próbálta bizonyítani: felperes bizonylatai nem alkalmasak a valós adó és adóalap megállapítására. A végén pedig, a jogorvoslati lehetőség utolsó állomásán, azzal zárult, hogy a Kúria, az ügy perdöntő tényét, miszerint a bizonyítási kötelezettség az alperest terheli, ítéletében a valósággal ellentétesen interpretálta.

Az ítélt dolgot (a jogerős ítéletet) igazságként kell elfogadni, hirdeti a Kúria honlapja. Ennek tükrében valószínűleg maga Kúria hatálytalanítaná a panaszunkkal kifogásolt ítéletét, ha lenne ilyen jogorvoslati lehetőség.

Beadványunkban ki sem térünk az olyan hibákra, mint például az ítélet első oldalán az „1.539.100 forint + 3.844.745 forint áfa értékű számla” szövegrész az utolsó bekezdésben, ami ránézésre is nyilvánvaló képtelenség, minimum súlyos elírás. Az áfa tartalom soha nem lehet kétszerese az alapjának. De úgy tűnik, nem volt, aki ellenőrzési céllal, ránézett volna a leírtakra. Egy másik hiba az ítélet második oldalának az utolsó bekezdésében az „ingatlan kőfejtéses bányatelek nem volt” szövegrészben található. Nem kőfejtéses, hanem külfejtéses a helyes szó. Bár az ügy egyetlen iratában sem szerepelt korábban a kőfejtéses kifejezés, ezt a hibát sem észlelte a Kúriánál senki. Tartalmilag viszont egészen más a külfejtés, mint a kőfejtés, és egy ítéletnél más dolog következhet az egyikből, megint más a másikból.

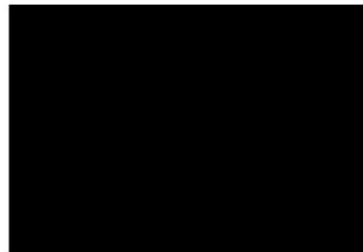
Persze nem ezek az elírások okozzák az Alaptörvény-ellenességet. Talán szóra sem lennének érdemesek, ha nem a Kúriáról kerültek volna ki. Olyan, az indítványunkban kifejtett, az Alaptörvénybe ütköző hibákkal együtt, amelyeket a szakma sem szívesen vállalna fel, ha szembesülne velük.

Az indítványunkban foglaltak alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú döntésének Alaptörvény ellenességét szíveskedjék megállapítani, és a Kúria ítéletét szíveskedjék megsemmisíteni.

Beadványunkhoz mellékeljük a Bakony-Fémker Kft ügyvetetőjének, az adatainak kezelésével kapcsolatos nyilatkozatát, az ügyvédi meghatalmazást, valamint azokat az ügyiratokat teljes terjedelemben, amelyekre jelen alkotmányjogi panaszunkban hivatkozunk.

Székesfehérvár, 2016. augusztus 18.

Tisztelettel

Jegyzetek

- (1) Az ellenkérelmünkben történt a figyelem felhívás. Felperes Bakony-Fémker Kft. 2015. december 29-én kelt, a Kúriához benyújtott felülvizsgálati ellenkérelmének a 7. oldalán, a negyedik bekezdésében szerepel, hogy alperes nem létező törvényhelyre hivatkozik a felülvizsgálati kérelmében: „Felperes kifejezetten a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére hivatkozott, írja alperes (kérelmében egyébként több helyen is), de ez nem fedí a valóságot, mert a 339/A. paragrafusnak nincsenek bekezdései.”
- (2) Felperesnek a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresete, kelt 2013.09.03-án, 18. oldal első bekezdés. Itt hivatkozunk a kereset jogalapjára, a Pp. 336/A. § (2) bekezdésére, és idézzük is annak tartalmát.
- (3) A Pp. 272. § (3) bekezdés: „Ha a felülvizsgálati kérelemben tartalmilag helyesen történik a hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabály megjelölése téves, ezen okból a felülvizsgálati kérelem nem utasítható el.”
- (4) Felperesnek a Kúriához benyújtott felülvizsgálati ellenkérelme, 7. oldal, ötödik bekezdés: „Arra való hivatkozásunkat viszont továbbra is fenntartjuk, amit a Pp. 336/A. § (2) bekezdése ír...”
- (5) A 2003. évi törvény az adózás rendjéről (4) bekezdés: „Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha a törvény a bizonyítást az adózó kötelességévé teszi.” (6) bekezdés: „Az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény – a becslési eljárás kivételével – az adózó terhére nem értékelhető.”
- (6) Felperesnek a NAV elnökéhez benyújtott fellebbezése, kelt 2013. július 04-én. Az 5. oldaltól a 14. oldalig – táblázatokkal és bizonylatok fényképeivel illusztrálva – történik a bizonyítási eljárás, amelynek eredményeként a NAV elnöke, a másodfokú közigazgatási határozatában, a 7. oldalon, visszavonja a becslés alkalmazhatóságát.
- (7) A NAV elnökének 3156387430. számú, másodfokú közigazgatási határozata, 7. oldal, második bekezdés: „Eljárásom során a becslés jogalapjának hiányára való fellebbezői hivatkozást elfogadtam.”

Mellékletek

1. számú melléklet: [REDACTED] ügyvezető adatkezelésével kapcsolatos nyilatkozata
2. számú melléklet: Ugyvédi meghatalmazás
3. számú melléklet: a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete
4. számú melléklet: a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.30.221/2014/21. számú ítélete
5. számú melléklet: a NAV (az alperes) 5167115309. iktatószámú, a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelme
6. számú melléklet: a Bakony-Fémker Kft. (a felperes) 2015. december 29-én kelt, a Kúriához benyújtott felülvizsgálati ellenkérelme
7. számú melléklet: A Bakony-Fémker Kft. (a felperes) a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresete, kelt 2013. szeptember 03-án,
8. számú melléklet: A Bakony-Fémker Kft. (a felperes) a NAV elnöke részére benyújtott, az elsőfokú közigazgatási határozatával szembeni fellebbezése, kelt 2013. július 04-én.
9. számú melléklet: A NAV elnökének 3156387430. számú, másodfokú közigazgatási határozata, amely megváltoztatta az elsőfokú közigazgatási határozatot; felperes fellebbezésének eredményeként jogalap hiánya miatt törölte a becslés alkalmazásának a lehetőségét.